Усі в класі почали схвильовано перешіптуватись.

— А що можна робити з такою чарівною твариною? — поцікавився Макс, Професор.

— Чи можуть звірі чаклувати? — вигукнув Шокі.

— А тварини здатні ставати невидимими?

Міс Корнфілд підняла руку. Миттю стало тихо.

— Ні, чарівні тварини ніколи не стають невидимими. Принаймні по-справжньому. Але, звичайно ж, вони мають чарівні сили. Містер Моррісон пояснить вам.

І вчителька кивнула гостеві, ніби бажаючи підбадьорити його. Сама вона сіла за вчительський стіл.

Містер Моррісон відкашлявся. Очі всіх школярів дивилися лише на нього.

І містер Моррісон заговорив скрипучим голосом:

— Чарівні тварини — це дещо особливе. Вони більше схожі на нас, ніж ми могли собі уявити. Іноді нам здається, що вони читають наші думки. Їм відомі наші потаємні бажання, — він підняв зморщену руку та погладив пір'я Пінкі, яка все ще сиділа в нього на плечі. — Тому, хто отримає такого приятеля, страшенно поталанить. Чарівна тварина буде супроводжувати його всюди та допомагати, якщо він вскочить у халепу.

Іда нашорошила вуха. Вона вже думала про дурну Гелену та її їдкі вислови.

LIVEWORKSHEETS

Дівчинка гадала, що супутник їй би не завадив. Зовсім не завадив би. Окрім того, їй завжди хотілося мати тваринку.

Чоловік зняв з голови м'якого капелюха та поправив сиві пасма.

— Той, хто зробить усе вірно, отримає друга на все життя, — і він із ніжністю подивився на свою сороку.

— А чи до всіх дійде черга? — схвильовано запитав Шокі.

— До всіх, кому це потрібно, — втрутилась у розмову міс Корнфілд, яка сиділа за вчительським столом.

— А що скажуть на це наші батьки? — стривожено підскочила Анна-Лєна.

Містер Моррісон посміхнувся.

— Не переймайтеся. Вони не помітять чарівних тварин.

— Як це так? — здивувався Макс.

Загадковий гість не квапився з відповіддю.

— Здається, більшість людей стають занадто неуважними, щоб сприймати чари, які відбуваються навколо них. Вони занадто заклопотані іншими речами. Вони цього просто не помічають.

Клас дивився на відвідувача із недовірою.

— Повірте мені! — попросив містер Моррісон. — Б'юся об заклад, що ви можете пройти із чарівною коалою по супермаркету й ніхто її не побачить!

Усі мовчали.

LIVEWORKSHEETS

— Окрім того, лише заради безпеки, — вів далі містер Моррісон, — я навчив тварин одного трюку. Уявіть собі, ви отримуєте змію...

Клас зашепотів. Бенні зачаїв подих.

— ...або ж кажана.

Едді захихотів.

— Отже, уявіть собі, — знову почав містер Моррісон, — уявіть собі, що ви отримуєте кота, і він лежить у вас на колінах, доки ви робите домашнє завдання...— він невпевнено подивився на міс Корнфілд, ніби щоб переконатись, що все правильно пояснює. Коли вчителька кивнула, чоловік продовжив: — Якщо до кімнати знена-цька вдереться ваша мати, вона побачить у вас на колінах лише гарненьке, м'якеньке плюшеве звірятко.

Клас потонув у недовірливій тиші.

Урешті-решт, Іда підняла палець.

— А коли вона зачинить двері, чарівний кіт знову оживе?

Містер Моррісон кивнув.

— Ми називаємо це скам'янінням, — з гордістю в голосі промовив він.

Усі здивувались.

— А я хотів би собі кенгуру, — промовив Сілас посеред цієї тиші. — Нехай носить мене до школи в кишені. І книжки разом зі мною.

Міс Корнфілд посуворішала.

— Із чарівними тваринами не жартують. Окрім того, це друзі, а не підлеглі.

LIVEWORKSHEETS

— А що вони взагалі вміють? — зухвало поцікавилася Гелена.

Містер Моррісон повільно пройшов між рядами парт. Капелюха він знову надів на голову, і просто на нього вмостилася Пінкі. Чоловік відповів скрипучим голосом:

— Ваша тварина може розмовляти з вами — але лише з вами. Інші люди цього не почують. Ваша чарівна тварина ніколи не покине вас напризволяще. Ви матимете найвірнішого друга, якого тільки можете собі уявити.

Пінкі схвально клацнула дзьобом. Гелена наморщила лоба.

— А коли це буде? — схвильовано поцікавилася Леонія.

— Треба чекати, — міс Корнфілд піднялася та встала поруч із гостем. Іда помітила, що в неї такі самі жваві сині очі, як у містера Моррісона. — Той, чия черга прийде, своєчасно дізнається про це, — учителька окинула оком клас і посміхнулась. — Але можу сказати ось що: двоє дітей, які сидять тут, скоро перестануть бути самотніми.

Гелена підняла руку.

— Це все звичайнісінька брехня! — обурено крикнула вона. — Нам не потрібні ці дурниці. І я не хочу, щоб він, — вона ткнула пальцем у містера Моррісона, — мені щось там указував.

Міс Корнфілд нічого не сказала, лише холодно подивилася на Гелену, і погляд її був настільки крижаний, що всім у класі стало моторошно.

LIVEWORKSHEETS

І лише тоді, коли Гелена, злякавшись, опустила голову, вона продовжила:

— Перш ніж містер Моррісон довірить нам двох перших тварин, ви маєте присягнути, що нікому не розкажете про нашу таємницю, — і міс Корнфілд знову посуворішала. — Зрозуміло?

Усі кивнули, навіть Гелена. Діти відчували напруження, що повисло в повітрі.

І раптом, невідь звідки, на дошці з'явилися літери. Вони світилися зеленим світлом. Спочатку вони були досить блідими, а потім стало чітко видно окремі слова. Вони були схожі на табло, що бувають в аеропортах, де пишуть час до відльоту або прильоту різних літаків. Але на класній дошці було написано не таке: «Відліт до Лондона о 12-й годині». Ні, там світилася присяга.

Усі діти, одне за одним, автоматично піднялися зі своїх стільців. Ще б трохи, і вони вийшли б уперед та схопилися за руки. Учителька. Господар чарівної зоологічної крамниці. Дванадцять дівчаток. Дванадцять хлопчиків. Але вони просто стояли.

Міс Корнфілд відкашлялась. Містер Моррісон заговорив першим, тихо й наполегливо. Інші одне за одним приєдналися до нього, спочатку несміливо, але невдовзі вже слова гучно та чітко лунали по всій кімнаті.

LIVEWORKSHEETS

«Ми ніколи, ніколи не будемо говорити з іншими про чарівних тварин. Чарівна зоологічна крамниця — це найсуворіша таємниця, і так має бути завжди».

Ураз усі у класі відчули, як настрій у них став урочистим. Усіх неначе зачарували. Сорока скакала то праворуч, то ліворуч. Містер Моррісон вертів у руках капелюха.

Коли відвідувач став прощатися, Іда пригадала ще одне запитання:

— А скільки часу чарівна тварина залишається з дитиною?

— Завжди, — відповів містер Моррісон.

- Хто з дітей, на твою думку, отримає чарівну тварину першим?
- А кому ти б узагалі ніколи не довірив такого друга?

LIVEWORKSHEETS